

Arrest

nr. 82 082 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 maart 2011 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op 27 februari 2011 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 december 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 februari 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied

te verlaten (bijlage 13quinquies). Deze beslissing, die verzoekster op 24 februari 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde: [P. M.]

[...]

van nationaliteit: Georgië (Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 20/12/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verschaft volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster het grondgebied binnen de 7 dagen moet verlaten. Dat verzoekster het hiermee moet doen.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).”

2.1.2. Verweerder werpt op dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is, daar zowel de juridische als de feitelijke gronden waarop deze beslissing gebaseerd is worden vermeld. Hij stelt voorts dat verzoekster nalaat uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat de rechten van de verdediging geschonden zijn en meent dan ook dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.1.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat aan verzoekster een bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten, aangezien zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een paspoort dat voorzien is van een geldig visum en de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus haar werden geweigerd. Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. Verzoekster kan daarnaast niet dienstig verwijzen naar artikel 149 van de Grondwet, aangezien deze bepaling betrekking heeft op de motivering van rechterlijke beslissingen en de in casu bestreden beslissing een bestuurlijke beslissing is.

2.1.3.3. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve ook niet.

2.1.3.4. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

Zij onderbouwt haar standpunt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoeker verplicht het grondgebied te verlaten.

Terwijl artikel 5 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op persoonlijke vrijheid en veiligheid.

Zodat door uitwijzing verzoeker zal worden blootgesteld aan schendingen van het EVRM.”

2.2.2. Verweerder antwoordt dat verzoekster geenszins aantoon op welke wijze de bestreden beslissing artikel 5 van het EVRM schendt.

2.2.3. Luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten “van de feiten en de middelen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de

overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster nalaat op een begrijpelijke en concrete wijze toe te lichten waarom zij van oordeel is dat de bestreden beslissing artikel 5 van het EVRM schendt.

Het tweede middel is, bij gebreke aan de vereiste duidelijke toelichting, onontvankelijk.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Haar betoog luidt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing [verzoekster] de facto verplicht het grondgebied te verlaten.

Terwijl artikel 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoekster leeft sinds 27.02.2011 gelukkig samen met haar familieleden en maakt sindsdien deel uit van het gezin.

Deze familieleden nemen verzoekster ten laste en laten haar studeren en Nederlands leren.

Ze is inmiddels volledig ingeburgerd en wil haar studie verder zetten.

Zodat door uitwijzing verzoeker zal worden blootgesteld aan schendingen van het EVRM.”

2.3.2. Verweerder repliceert dat verzoekster bij het indienen van haar asielaanvraag stelde geen familie in België te hebben en dat zij nu plots voorhoudt een gezin te vormen met haar familie in België. Hij wijst er tevens op dat de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en dat een inmenging in het privé- of familieleven mogelijk is indien één van de in het tweede lid van dit verdragsartikel voorziene doelen wordt nagestreefd. Hij stelt, in dit verband, dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van de openbare orde. Daarnaast benadrukt hij dat verzoekster nalaat enig gezinsleven in België aan te tonen en licht hij toe dat verzoekster bij verschillende adrescontroles niet kon aangetroffen worden op het adres waar zij stelt te verblijven met haar familieleden.

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM dient de persoon die zich op deze verdragsbepaling beroept uiteraard eerst op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met in België verblijvende familieleden. Zij voegt hiertoe een uittreksel uit het vreemdelingen- en wachtregister bij haar verzoekschrift. Zij toont evenwel niet in concreto aan dat zij enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft met de andere personen die op het adres waar zij is ingeschreven verblijven. Uit de door verweerder neergelegde stukken blijkt bovendien dat verzoekster initieel aangaf geen familieleden in België te hebben, dat zij ervoor opteerde tot 21 oktober 2011 in een opvangcentrum te verblijven en dat zij bij herhaalde adrescontroles niet kon worden aangetroffen bij de personen met wie zij stelt een gezin te vormen. Uit

deze vaststellingen blijkt niet dat verzoekster in België een relatie heeft die voldoende hecht is om te kunnen besluiten dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Zelfs indien zou dienen te worden verondersteld dat verzoekster effectief een gezinsleven heeft in België, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat haar enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgische grondgebied.

Het feit dat verzoekster tijdens de behandeling van haar asielaanvraag de mogelijkheid geboden werd een taalcursus te volgen en dat zij de wens uitdrukt om in de toekomst in België te studeren laat ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing een schending van enig door artikel 8 van het EVRM beschermd aspect van haar privéleven in het gedrang brengt. Verzoekster wist of behoorde immers te weten dat zij slechts tot een verblijf in het Rijk was toegelaten in afwachting van een beslissing inzake haar asielaanvraag en dat indien haar geen beschermingsstatus werd toegekend zij het Belgische grondgebied diende te verlaten. De bestreden beslissing verhindert verder niet dat verzoekster, overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet, een aanvraag indient om tot een verblijf als student gemachtigd te worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK